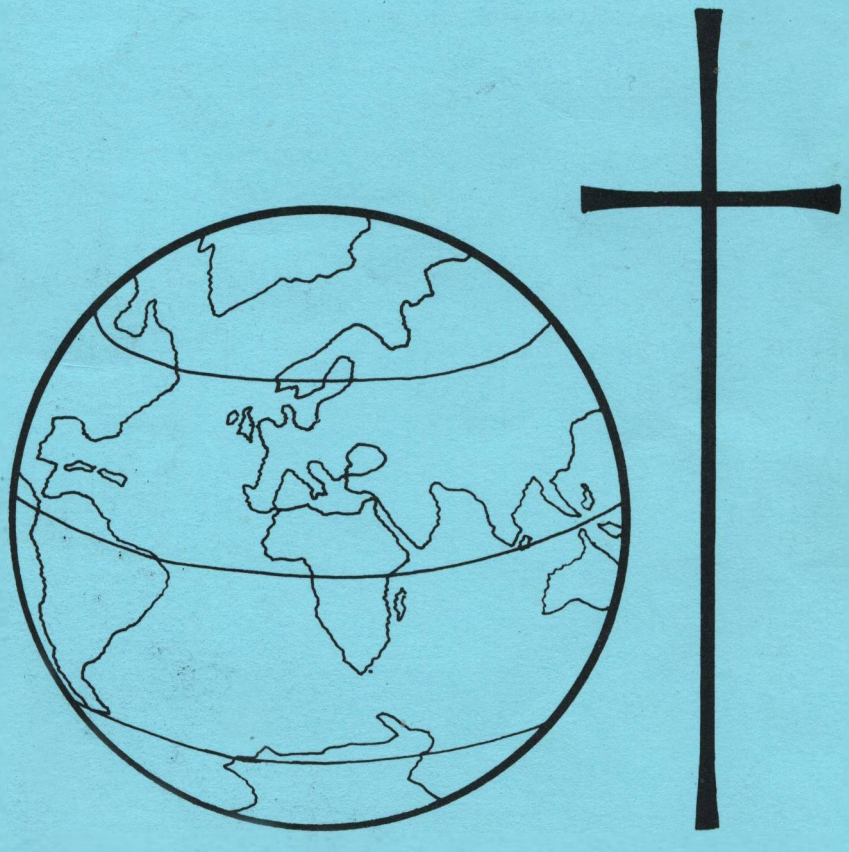
II. évfolyam 1990. 6. szám

MARANA THA

Jelenések 22,17

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Olvasta már?
A Szent Gellért Könyvesbolt újdonságai

Újszövetségi Szentírás (Békés – Dalos)
A nádszálak együtt hajladoznak (Csikós György; ifjúsági regény)
Bevezetés az ismeretelméletbe (Weissmahr Béla; teológiai jegyzet)
Esztendő (Szent-Gály Kata; gondolatok az év minden napjára)
Ezer év misztikájából (Puskely Mária)
Életerőnk a szeretet (Palánkay Gausz Tibor S.J.)
Férjek, feleségek, szülők, gyermekek (Ralph Martin; Marana Tha sorozat)
Gyertyaláng (Tavaszy Sándor versei)
Istenkeresés (Békés Gellért)
Így imádkozzatok (imafüzet „kezdőknek")
Örömmel szolgáljátok az Urat (Otto Knoch; Marana Tha sorozat)
Vázlatok a Biblia istenképéről (Dr. Szegedi László)

Szent Gellért Könyvesbolt
6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13–598.

Budapesti boltunk is szeretettel várja kedves Olvasóinkat!
Címünk:
„Üzletek Háza"
1082 Budapest, Üllői út 82.

Kákonyi Asztrik OFM atyát elhívta az Úr. Hidász György OFM testvérünk a következő megemlékezést küldte szerkesztőségünknek:

„Csak" Istennek élt!...

„Csak" Istennek élt! *karizmatikus* volt, mert *engedelmes* volt! Engedelmeskedett előljáróinak, és engedelmeskedett a Szentlélek indításainak. E kettő elválaszthatatlan egysége határozta meg életét. Különös módon, az *igazság* és a *jóság* mellett, a Teremtő *szépség*-ének gazdagságát tárta elénk. Betegségének éveiben is fáradhatatlanul dolgozott. Az elmúlt két esztendőben a karizmatikus megújulás sorsa (is) szívügye lett. Elmélkedéseivel a Marana tha olvasóit is gazdagította. Életének utolsó hetei a kórházhoz kötötték – szolgálata így megváltozott. „Ott" a betegek gyógyítója volt, aki maga is Isten gyógyító szeretetére szomjazott. Bár gyakran kérte, hogy minden betegért imádkozzunk (nem kell névszerint érte), mégis 1990. okt. 29-én így szólt hozzám: „Te – most nem zavarunk senkit, – tedd úgy a két kezed (a fejemre), ahogy szoktátok és imádkozz értem. Tedd bátran, – buzdított – most nem zavarsz senkit! „Üres volt a kórterem, rajta kívül egy kispap testvérem volt ott. Jobb kezemet a fejére, bal kezemet a tenyerébe helyeztem..., és a hála szavai törtek utat bennem:

„Úr Jézus, hálát adok és dicsőítelek téged, végtelen szeretetedért és irgalmadért! Köszönöm, hogy minden napunkat átszövöd jelenléted erejével! Áldalak téged, hogy megerősíted életünket Szentlelked gyógyító világosságával. Dicsőítelek, mert Te vagy az életünkben minden Jóság és Szépség, Erő és Igazság, Szeretet és Szentség! Hálát adok, és kérlek, dicsőítsd meg neved életünk minden történésében.!" „Amen" – erősítette meg az imát.

És tiszta derűt pillantottam meg az előbb még fáradt arcon... Mielőtt eljöttem tőle azt kérte, hogy írjam le „mindezt". (Eleget tettem.)

Mindenszentek ünnepén még pár szót váltottam vele... Este, Barsi Balázs atya imáival és jelenlétével megerősítve pillantotta meg az Örökkévalóságot.

Hidász György

Aki szomjazik, jöjjön.
Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék
(Jel 22,17)

Erőtér

Tapintsd ki a szíved verését!

Ez a szív egyszer meg fog állni. Nem lesz többé vérkeringésed, agysejtjeid sem tudnak működni tovább. Látásod, hallásod, tapintásod nem közvetíti többé a valóságot. „Fönt" és „lent", „piros" és „zöld" nem különbözik többé. Lefoszlanak rólad a határok. Lefoszlik rólad a mindenség.

Meghalsz.

Hová leszel, ha meghalsz? Semmivé leszel? Ez frázis. Amivé lenni lehet, az már valami. Ha lefoszlanak rólad a határok, ha lefoszlik rólad a mindenség, a mindenségen túli határtalannal szembesülsz, amit semminek nevezni megtévesztő, és valaminek nevezni is megtévesztő. Sejtelmed akkor lesz róla, ha már halálod előtt föladod határaidat.

Próbáld meg. A határtalannal való szembesülés képessége nem a halállal születik. Most is benned van. A halálban rékényszerülsz, most még megvan az esélyed, hogy szabadon megízleld.

Próbáld meg. Leülhetsz kényelmesen, de ne a kényelmes ülés legyen a célod. Behunyhatod a szemed, de ne az érzékelés kizárása legyen a célod. Gondolatok kergethetik egymást a fejedben, de ne a gondolkodás legyen a célod. Érzelmek támadhatnak benned, de ne az érzés legyen a célod. Ha a Határtalant keresed, egyetlen határolt dolgot se tűzhetsz ki célul. Még a határok kizárását sem, mert az is határolt dolog. A Határtalan nem „dolog", semmiféle szó nem illik rá.

Hogyan keresheted akkor? Úgy, hogy határtalansága miatt máris jelen van. Benne ülsz. Benne hunytad le a szemed. Benne gondolkozol. Benne érzel. Benne lélegzel. Benne ver a szíved. „Benne élünk, mozgunk és vagyunk" (ApCsel 17,28). Megállni is benne fog majd a szívük, benne oldódnak föl határaink. Évezredek óta Őrá keresi a szót az ember, és évezredek óta elégtelen rá az emberi szó.

A zsidó történelemben a Négy Betű jelezte az Ő megfoghatatlan valóságát: JHVH. Valószínűleg így ejtették: Jahve. A mózesi hit láthatatlan és ábrázolhatatlan Istene minduntalan túllép az emberi határokon. A Biblia szerint Mózes kérte: „– Hadd lássam meg dicsőségedet! – A válasz ez volt: – Megteszem, hogy elvonul előtted egész fényességem, és kimondom előtted a Jahve nevet. Kegyes vagyok ahhoz, akihez akarok és megkönyörülök azon, aki nekem tetszik. – Azután hozzáfűzte: – de arcomat nem láthatod, mert nem láthat engem ember, úgy, hogy életben maradjon" (Kiv 33,18-20). Jahve lénye szétfeszíti az embert, lebontja határait. Mégis lehetséges vele a találkozás, kimondja nevét, megmutatja fényességét.

Legigazibb neve, valódi fényessége a názáreti Jézus személye. Rajta keresztül válik hozzáférhető a Megfoghatatlan: „Aki engem látott az Atyát is látta" (Jn 14,9). Jézusban kinyilvánul, hogy Jahve: szeretet. A Határtalan: ölelő édesapa. Tudva vagy nem tudva eddig is jelenlétének félelmetes intenzítású erőterében éltél. Ha átadod magad ennek az erőtérnek, Jézusban meg is szólíthatod.

Igen, megteheted, hogy elengeded magad ebben a megfoghatatlan erőtérben, és kimondod Jézus nevét. Kimondod a Kimondhatatlant, néven szólítod a Határtalant. Mérhetetlen mélységben, embervoltod feneketlen szakadékaiban ver visszhangot ez a szó: Jézus. Fülelhetsz a visszhangra, és megismételheted a Nevét,ha jónak látod. De belemerülhetsz Isten jelenlétének erőterébe szavak nélkül is. Vagy kimondhatod mindazt, amit bensőd kimondani késztet. Már párbeszédben állsz a legvégső Titokkal. Mit számítanak itt kételyeid? Túl vagy rajtuk. Túl vagy önmagadon. A Határtalan jelenlétében vagy, Isten ölelésében: imádkozol.

Ha megtanultál belépni Isten jelenlétébe, föl kell fedezned, hogyan tudsz abban leginkább megmradni. Kitárhatod a karod. Letérdelhetsz. Arcra borulhatsz. Szólhatsz. Hallgathatsz. Sírhatsz vagy nevethetsz. Mondhatsz készen kapott szavakat Ismételgethetsz egyetlen szót, egyetlen mondatot. Mondhatsz olyan szavakat, amelyeket magad sem értesz. Az a szabály, hogy nincs szabály: a Határtalan jelenlétében időzöl, és ez az imádság lényege.

Van, aki a Bibliát olvasva elmélkedik. Van, aki rózafűzért morzsol. Van aki kötetlen szavakban beszélget Jézussal és az Atyával. Van, aki énekel. Van, aki táncol. Van, aki belepirul, és van aki beleremeg.

S ha elkezded, rövidesen tapasztalod: van, aki rémesen únja. Az imádság egyszer elragadtatott örömmel jár, máskor halálos kietlenséggel. Ez a kietlenség azonban a lényegéhez tartozik, mert határolt céljainkat bontja le rólunk. Ilyenkor válunk igazán szabaddá a Határtalanra. Ezért senki nem is kerülheti el a lelki szárazságot, a sivár hangulatban végzett imát. Ebben is hűségesnek kell lenni, mert az unalom sivataga után az isteni ölelés oázisa vár. „Szüntelen kell imádkozni és nem szabad belefáradni" (Lk, 18,1). Isten öröm. Ha átimádkoztad magad határolt lényed pusztaságán, a határtalan öröm következik.

Mit veszít, aki nem imádkozik! Mit veszít, aki csak felületesen imádkozik! Mit veszít, aki túl röviden imádkozik!

Hallgasd Hippói Ágostont, aki szeretői ölelése után rátalált a Szeretet ölelésére:„Későn szerettelek meg, oly régi és olyan új szépség, későn szerettelek meg! Te belül voltál, én pedig kívül, és ott kerestelek!

Én ocsmány, rávetettem magam a gyönyörű valóságra, amelyet te alkottál. Velem voltál, és én nem voltam veled. Az tartott tőled távol, ami nem is volna ha nem tebened volna. Szólítottál, hívtál, és áttörted süketségemet. Fölcsillantál, fölragyogtál, és elűzted vakságomat. Illatoztál, lélegzetet vettem, és most lihegek feléd. Megízleltelek, és most éhezlek és szomjaznak. Megérintettél, és én sóvárgom békességedet" (Vallomások 10,27).

Vesd bele magad a Határtalan ölelésébe! Szánj mindennap legalább félórát az imádságra, elfoglaltságodtól és hangulataidtól függetlenül! Tapasztalni fogod, hogy a megfoghatatlan Szeretet erőterében élsz.

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék" (Jel 22,17).

Javaslat

Biciklizni biciklizve tanulunk, imádkozni pedig imádkozva. Könyvtárnyi könyvet olvashatsz az imádságról, mégse fogsz annyit tudni róla, mintha egy hónapon át napi félórát gyakorlod. Segíthet ebben az itt javasolt négy bibliai szöveg megfontolása, amit fölhasználhatsz a Határtalannal folytatott párbeszédben. Mindegyikre akár egy hetet is szánhatsz.

1) A határtalan Másik

Szöveg: „Ahogy a szarvasüsző a forrás vízére kívánkozik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram. Lelkem szomjazik az Isten után, az élő Isten után. Mikor mehetek már, hogy lássam Isten arcát?" (Zsolt 42,2-3).

Megfontolás: Kapcsolatokban élsz, de minden határolt kapcsolaton túl is tudsz lépni. A Határtalanhoz fűződő kapcsolat azonban túl nem léphető: te magad vagy ez a kapcsolat. Legmélyebb vágyad Istenre irányul. Mért ne vetnéd bele magad fenntartás nélkül az erőtérbe, amely legvalódibb vágyadat elégíti ki?

Indítás a párbeszédhez: Próbáld megszólítani a határtalan Másikat, a kimondhatatlan Istent. Jézus neve alkalmas erre. Kérd őt, hogy tanítson imádkozni. Vidd bele ebbe a kérésbe lényed minden vágyódását, minden szomjuságodat.

2) A Szeretet előterében

Szöveg: „Jézus kitörő örömmel dicsőítette az Istent a Szentlélekben, ezekkel a szavakkal: – Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked. Mindent átadott nekem Atyám. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, azt csak a Fiú, vagy akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni" (Lk 10,21-22).

Megfontolás: Jézust megismerve megismerjük Isten belső életét. A Fiú dicsőíti az Atyát a Szentlélekben! A mindenségen túl határtalan odaadás, határtalan elfogadás, határtalan újjongás árad. Jézus magával hozta számodra az isteni szeretet erőterét. Megtudhatod, ki az Atya, mert a Fiú ki akarja neked nyilvánítani! Megízlelheted Istent, betelhetsz lángoló boldogságával.

Indítás a párbeszédhez: Nagy várakozással készülj az imára. Randevúd van azzal, aki maga a Boldogság! Jézussal utad van a Lélekben az Atyához. Fáradtsággal, kételyekkel, zavaró érzésekkel nem törődve merülj el a Szeretetben, mert jelen van. Kérd Jézust, hogy fogjon kézen és vezessen!

3) Az imádság gyógyít

Szöveg: „Te hoztál elő az anyaméhből, jóvoltodból gond nélkül pihenhettem anyám ölén. A tiéd vagyok kezdettől fogva, anyám méhétől fogva te vagy az én Istenem" (Zsolt 22,10-11).

Megfontolás: Lehet, hogy keresed az imában Istent, de csak ürességet észlelsz. Talán megkérgesedett érzelmi ellenállásokon át kell lefúrnod a mélységekig, amíg előtör az élet vize. A pszichológusok tudják, hogy érzelmi világunkat a korai gyermekkor, sőt a születés és a magzati élet élményei döntően befolyásolják. Érzelmi nehézségeink, makacs depresszióink forrását legtöbbször itt kell keresni. De a szeretet Istene ezekben az élményekben is jelen van. Jelenlétének anyaméhében alakultál, Lelkének magzatvizében úsztál, szeretetének napvilágára születtél. Az imádságban mindezt átélheted, és ézelmi sérüléseid sorra meggyógyulhatnak.

Indítás a párbeszédhez: Mutasd meg érzelmi nehézségeidet Jézusnak. Kérd Őt, hogy érintse és gyógyítsa minden lelki sebedet. Ha túl nehéz egyedül, kérj

ebben segítséget mástól. Feltétlenül tarts ki azonban az egyéni imában is!

4) Az imádság sikerül

Szöveg: „Kérjetek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak ajtót nyitnak. Közületek melyik apa ad a fiának követ, amikor az kenyeret kér? Vagy ha halat, akkor hal helyett tán kígyót ad neki? Vagy ha tojást kér, akkor talán skorpiót ad neki? Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle" (Lk 11,9-13).

Megfontolás: Az imához bátorság kell. Először úgy tűnhet, hiába próbálkozol. Jézus bizalomra bátorít. Az Atya meg fog ajándékozni téged a Szentlélekkel! Tarts hát ki az imában, kísérletezz, próbálkozz újra meg újra, találd meg saját imamódodat, fejlődj, haladj benne. Biztos, hogy sikerülni fog, mert a Szentlélek ellenállhatatlan.

Indítás a párbeszédhez: Támaszkodj bátran Jézus igéretére! Az ő neve hatalom. Ez a név fölidézi lényed Isten-fogékonyságát, és így alkalmassá tesz, hogy megkapd az Atya ajándékát, a Lélek élő vizét. Jézus nevében folytasd a Határtalan Másik befogadásának kalandját! Ha közben olyan nehézségeid támadnak, amelyekkel egyedül nem tudsz megbírkózni, csak mondogasd a Nevet, és kérj mielőtt segítséget alkalmas személytől, esetleg attól, akitől ezt az papírt kaptad. Isten győzni fog benned.

Dr. Kovács Gábor

1987. február

Lelkiismeretvizsgálat az evangélium szerint VII–VIII.

„Aki meg akarja találni életét, elveszíti azt, de aki érettem elveszíti életét, megtalálja azt" (Mt 10,39).

Önnevelés, aszkézis: kitartásra nevelem-e magamat? – Teljesítem-e a vállalt feladatokat? – Van-e önmegtagadás hétköznapjaimban? – Készítek-e tervet előre, vagy elfogadom-e, ami alkalomszerűen adódik? – Megfékezem-e indulataimat, ha váratlan esemény történik? – Naponkénti erőfeszítéseim bizonyítják-e Jézusnak adott igenemet? – Hogyan végzek önmegtagadást (észrevétlenül, szeretetből, vagy farizeus módon)? – Önmegtagadásaim elősegítik-e a hibáim elleni harcot? – Fegyelmezem-e kedélyhullámzásomat, hogy ne befolyásolja szolgálatomat? – Fegyelmezem-e tekintetemet és hallásomat (hogy ne lássak és ne halljak meg mindent?) – Vigyázok-e a nyelvemre? – Pletykálkodtam-e? – Jóvátettem-e a megszólást, vagy rágalmazó beszédet? – Szúrós megjegyzést kerülök-e? – Mondok-e elhamarkodott ítéleteket? – Van-e bennem makacsság, önfejűség? – Felülvizsgálom-e időnként nézeteimet? – A megismert jobbat el tudom-e fogadni, ha ellenkezik addigi szokásaimmal? – Törekszem-e teljesebb önismeretre? – Ismerem-e fő hibáimat (önérvényesítés, kötődés, ragaszkodás az anyagiakhoz stb.), és hogyan küzdök ellenük? – Sokat panaszkodom-e? – Hogyan fogadom a megpróbáltatásokat? – Nem vagyok-e szeszélyes? – Vannak-e „bogaraim", amelyek másokat megterhelnek? – Küzdök-e a türelmetlenség, indulatosság, túlérzékenység ellen? – Tudok-e meghallgatni másokat? – Van-e helye életemben a böjtnek? – Rendet és mértéket tartok-e az étkezésben? – Tudok-e a lényegtelen dolgokban engedni a béke és a szeretet érdekében? – Kész vagyok-e jézusi módon engedelmeskedni? – Törekszem-e a pontosságra, ígéreteim betartására? – Elkerülöm-e a túlterhelést? – Komolyan veszem-e az önképzést?

Milyen távalataim vannak?

„Ti vagytok a föld sója... ti vagytok a világ világossága" (Mt 5,13-14).

Van-e lelkiéletemben valamilyen távlat? – Gondolok-e arra, hogy a keresztény élet állandó növekedés, egész a halálig? – Hogyan akarok növekedni? – Megelégszem-e a vallásos gyakorlatokkal vagy keresem az utat, hogy közelebb kerüljek Istenhez; hogy a „föld sója" legyek; hogy Jézus tanító, gyógyító életét éljem az emberek között? – Él-e bennem valamilyen terv, amit szeretnék megvalósítani? – Tudom-e, hogy mit jelent a lekiéletben a megtisztulás, megvilágosodás és egyesülés fokozata? – Hiszem-e, hogy Jézus bennem akar lakni? – Komolyan veszem-e és gyakorlom-e a közbenjáró imát? – Hiszem-e, hogy az én imámtól is függ a világ békéje, az AIDS legyőzése, a természeti katasztrófák elkerülése, az abortusz leküzdése stb.? – Próbálok-e kilépni a vallásosság bezárt (privát szféra) jellegéből? – Keresek-e barátokat, akikkel együtt imádkozzak és Bibliát olvassak? – Mivel akarok szolgálni Istennek? – Törekszem-e a lelki gyümölcsökre: jóság, szelídség, kedvesség, tisztaság stb. (Gal 5,22)? – Árasztom-e a szeretet jó légkörét környezetemre, hogy az evangélium „kovásza" lehessek? – Ha valaki bajba kerül tudok-e harcolni érte? – Törekszem-e lelki bölcsességre? – Kérem-e a Szentlélektől, hogy elevenítse meg bennem az alap-szentségeket? – A keresztséget, mint a rossznak való ellentmondást és a Krisztus melletti döntést? – Az eukarisztiát, mint életem felajánlását és Istennek való odaadását? – A bérmálást, mint a Szentlélek erejében és vezetése szerinti életet? – Keresem-e a munkaalkalmat plébániámon?

– Tudnék-e munkatársa lenni plébánosomnak? – Hogyan segítek másokat Isten felé? – Van-e áttekintésem a lelki növekedésről? – Hogyan beszélnék a hitről a keresőnek, a kezdőnek vagy a haladónak? – Várom-e a világ beteljesülését Krisztusban? – Vállalok-e felelősséget a szegényekkel, megalázottakkal, kicsinyekkel? – Tudom-e, hogy Jézus elsősorban értük jött? – Kész vagyok-e egészen kiszolgáltatni magamat Istennek?

Csillagszóró

Gyermekkorom megcsodált gyönyörűsége
És még most is oly gyermekszívvel ámulom!
Hogy lehet egy parányi szürke drótban
Annyi szikrázó csillag – nem tudom.

Csak meg kell gyújtani
és máris szórja szerte-szét
A sok apró égő szikracsillagot.
Ó, az ember, ez a bűnökkel teli gyatra lény?
Hogy tud alkotni kis semmiségből is nagyot?

Hát akkor Ő, a hatalmas Isten, ne tudna tenni
Ennél ezerszer szebb csodát?
Egy parányi szürke lelket lángra gyújtva
Szórni belőle a kegyelmek szikracsillagát!

Szeretnék én is ilyen csillagszóró lenni
Gyújtsál meg Szíved tüzén Kis Jézusom!
Hadd szórjam a fényt, derűt, meleget,
szeretet gazdagon.

Hátha lángra gyullad tőle egy másik kicsi lélek
És az is szórja tovább a csillag-csodát.
Talán megérné még ez a sokat szenvedett világ
A szeretet igazi nagy Karácsonyát!

Miként a hópelyhek hullanak – hullanak
Éveink is egymásra borulnak
és soha el nem múló
Mindig megújuló adventi vágyban,
imában, munkában
Könnyben, egyre jobban nyílik a Szív,
Mire itt az örök Karácsony
És a Kis Jézus magához hív.

(Törköly Rózsa)

Könyvismertetés

Heribert Mühlen: Új kapcsolat Istennel (Neu mit Gott – A keresztény élet és tanúságtétel begyakorlása)

Előszó

Ez a kézikönyv több, mint 15 éves lelkipásztori gyakorlat alapján jött létre: egyházközségekben és főiskolákon megtartott számos szemináriumon, a közösségek tagjaival, lelkipásztorokkal, teológiai hallgatókkal és professzorokkal, különböző szerzetesrendek és lelkiségi mozgalmak vezetőivel, valamint új lelkipásztori kezdeményezések képviselőivel folytatott eszmecserékben. Isten Lelke az indítások és megtapasztalások sokféleségét ajándékozta (korunkban), amelyek Jézus Krisztus Egyházában a jövőbe mutatnak, és a hit közvetítésének új formáit vezetik be. Ugyanakkor a jelenlegi hitbeli válság idején az egyházak lelkiségi tradíciói új erővel fénylenek föl. Itt szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik „lelki ajándékokban" (Róm 1,11) részesítettek.

A tapasztalatcserék folytán létrejött lelki növekedés oda vezetett, hogy az a hit-szeminárium, amelyet most kézbe adunk, egyben az új evangelizációt is szolgálja. Súlypontjai a következők:

- hamis félelmektől megszabadító bibliai istenkép közvetítése,
- segítségnyújtás saját adományaink és képességeink felfedezéséhez és élettörténetünk Isten színe előtti feldolgozásához,
- elvezetés Isten szentségi kegyelmeinek és lelki adományainak személyes elfogadásához,
- a keresztény közösségi élet új formái,
- a bátorítás személyes tanúságtételre és evangélizációra,
- indítások a keresztény szabadságélmény erejéből fakadó társadalmi és politikai szerepvállaláshoz.

A szentségekkel kapcsolatos pasztoráció válsága egyre nyomasztóbb: Milyen „hatásuk" van a szentségeknek, ha évről-évre fiatalok és felnőttek tömegei maradnak távol az egyházközség életétől? Már 1975-ben hangsúlyozta VI. Pál pápa, hogy élő evangelizáció nélkül a keresztények a szenségekhez „passzív módon" járulnak, vagy „egyszerűen csak elviselik őket", és így a szentség "hatékonyságának nagy részét elveszti" (Evangelii nuntiandi, 47). Időközben Isten szentségi kegyelmeinek személyes befogadására új liturgikus formák képződtek, amelyek sokféle hívő gyakorlatból nőttek ki, és mind teológiailag, mind pasztorálisan megalapozottak. Ezekhez szeretne elvezetni a szeminárium, amelyet bemutatunk.

A reformpasztorációhoz ugyanilyen fontos a laikusok munkatársként való részvétele. A II. Vatikáni Zsinat szellemében a papok hivatali feladatához tartozik a laikusok karizmáinak felfedezése és támogatása. Egyre világosabbá válik, hogy az egyházközségekben jelen vannak a Lélek sokféle adományai, amelyek erőteljes és hatékony igehirdetésre, „család-egyházak", bibliakörök, akciócsoportok vezetésére képesítenek. A hit továbbadása laikusok által egyre sürgetőbbé válik az egyházközségi pasztorációban. A hit-szeminárium megfogalmazása és tagolása metodikailag úgy történt, hogy teológiailag nem teljesen képzett laikusok is vezethetik. Hasonlóképpen az egyházi munkatársak számára tág munkaterület nyílik itt.

A szeminárium az egész egyház közös lelkiségében és valamennyi pasztorális szolgálatában gyökerezik, és nyitott a lelki utak és megtapasztalások sokfélesége felé. Mindenekelőtt a meglévő közösségek, egyházközségek hitbeli megújulását szolgálja, de ettől függetlenül egyes embereket is bátorítani szeretne arra, hogy magukat megújult bizalommal átadják Istennek.

Az újabb lelkiségi mozgalmak tagjai az előadottakban ráismernek majd olyan dolgokra, amelyek megfelelnek saját vallási gyakorlatuknak. Valamennyi mozgalom közös keresztény alapélménye, amely a keresztségből fakad, különös módon képessé teszi őket arra, hogy az egyházközségek megújulását elősegítsék.

Az alapvető lélek-eseményekre való elvezetés segíti a szeminárium ökumenikus karakterét is. Olyan szellemi tradíciókon nyugszik, amelyek történelmileg részben felekezet-előttiek. Így hozzájárulhat egy szellemi ökumenizmushoz, amelynek magja az egy keresztség (Ef 4,5), és amely hozzásegít ahhoz, hogy a különböző szellemi tradíciókat kölcsönös gazdagodásként éljük meg.

Paderborn, 1990.

Heribert Mühlen

A könyv fejezetcímei a következők:

Bevezetés

1. A hit-szeminárium történeti és pasztorális aspektusai

I. Vallástörténeti helyzetkép

II. Pasztorális lépések az új-evangelizáció felé

2. A szeminárium, mint a keresztény élet begyakorlása

I. Alapvető spirituális jellemzők.

II. Gyakrolati útmutatások.

Minden „hét" két részből áll: Ima és várakozás

Tanítás, buzdítás)

Első rész: Ima és várakozás

1. hét: Az élet értelmének megtapasztalása az egyházi közösségben
2. hét: Találkozás az élő Istennel 1. és 2. Hangos és személyes ima
3. hét: Szabadulás és gyógyulás
4. hét: A kiengesztelődés ünneplése
5. hét: 1. és 2. Jézus keresztsége
6. hét: „Az egyház, mint a Lélek „helye"
7. hét: Tanúim lesztek
8. hét: A megtérés liturgiájának ünneplése

Második rész: Tanítás és buzdítás

(Valamennyi „hét" címe azonos az első rész címeivel, a 4. és 8. héthez nincs külön tanítás.)

1. hét: I. Értelem nélkül nem tudsz élni
   II. Honnan jössz és hová mégy?
   III. Szeresd önmagadat!
   IV. Az Egyház a Lélekben való szabadság közössége
2. hét: I. Az Istennel való találkozás alapstruktúrái
   II. A személyes ima válasz Isten hozzánk fordulására
   III. Isten mindenhatóságának és mindentudásának túlhangsúlyozása
   IV. Isten szíve
   V. Isten szenvedése
3. hét: I. A bűn iránti érzék elvesztése
   II. A személyes bűn viszonya mások vétkéhez
   III. A Sátán mint személyes hatalom
   IV. A Gonosz működésének módjai
   V. A „szabadulásért való ima" felnőttek keresztelése előtt
5. hét: I. A Krisztuskép történelmi változásai
   II. A pünkösd-esemény a megtérés kulcsa Jézus személyéhez
   III. Az ember Jézus
   IV. Isten egyetlen tanúja
6. hét: I. Az Egyház a pünkösd-esemény folytatása
   II. Új-evangelizáció és keresztségi hitvallás
   III. Új-evangelizáció a karizmák erejével
7. hét: I. Evangelizálás Istenről való tanúságtétel által
   II. Személyes találkozás és tanúságtétel
   III. A keresztény alap-tapasztalat
   IV. Tanúskodás a keresztény alap-tapasztalatról

Fordította: Horváth Ilona

Ezúton mondunk köszönetet Törköly Rózsa testvérünknek, aki gyermekien tiszta és egyszerű verseivel sok örömet szerzett már a fiataloknak. Imádkozzunk érte, hogy súlyos betegségének keresztjét hittel és szeretettel hordozza. – *A Marana Tha szerkesztősége*

Heribert Mühlen:

Mit jelent az „újra-evangélizálás”?

(A „Credo” Egyesület alapelvei)

I. Újszerű evangelizálás

„Más városokban is kell hirdetnem az Isten országát, hiszen ez a küldetésem” (Lk 4,43). Ebben az Igében Jézus teljes küldetése össze van foglalva. A sok év óta elhangzó felhívás egy újra-evangélizálásra ismét tudatosítja ezt. Az evangélizálás (= az Evangélium hirdetése) Jézus Krisztus egyházának a lényege, tulajdonképpeni küldetése: nem önmagáért van, hanem feladatot kapott Jézustól: „Tegyétek tanítványommá mind a népeket” (Mt 28,19).

Az „újra-evangélizálás az Örömhír újra és újszerűen való hirdetését jelenti olyan országokban és földrészeken, ahol a keresztény hit az „első” hirdetésekor összefonódott a mindenkori kultúrával.

Manapság gyakran felmerül a kérdés, vajon Európának az átfogó keresztény hitre térítése bibliai értelemben nevezhető-e egyáltalán „első evangelizálásnak”, mivel nem párosult az egyének személyes megtérésével. Az bizonyos, hogy az Evangélium hirdetésének más jellege van nem keresztény országokban, mint egy „keresztény” környezet újra evangelizálásának. Ez egy újszerű evangelizálás az Egyházon belül, „a megkeresztelteknek önmaguk evangelizálása”[1]. Isten egész népe részt vesz benne:

1. A keresztények a közöttük ható Szentlélek erejével egymást egy Krisztussal való mélyebb találkozáshoz vezetik.

2. Kölcsönösen bátorítják egymást, hogy erőteljesen tanúskodjanak az Örömhírről egy Krisztustól eltávolodott, újpogány környezetben.

> 1. Az „első evangelizálás” a megkereszteletlenek keresztségre vezetése.
> 2. Az újra-evangelizálás- az Örömhírnek újra és újszerűen való hirdetésével kezdődik az egyházon belül és magába foglalja a már megkapott keresztségi kegyelem újbóli és elmélyült elfogadását.

„Az evangelizálás az egyház számára azt jelenti, hogy az Örömhírt az egész emberiséghez el kell vinnie. Nem lesz azonban új emberiség, ha előbb az emberek meg nem újulnak a keresztség megújító ereje és az Evangélium szerinti élet által. Az evangelizálás célja tehát egy belső átalakulás.” „Az evangelizálás mindenekelőtt azt jelenti, hogy egyszerűen és közvetlenül tanúságot tegyünk Istenről, aki magát Jézus Krisztus által a Szentlélekben nyilatkoztatta ki.”[2]. Ezeknek a központi állításoknak az értelmezésénél először a következőt kell kiemelni: „Az evangelizálás az egyháznak adott kegyelem és tulajdonképpeni hivatása, legmélyebb identitása.”[3]. Az evangelizálás, mint Isten kegyelme, az egyház alapvető karizmája, tehát „fentről jövő” esemény, nem emberi fáradozás eredménye. Különösen fontos az evangelizálásnak a kultúrához való viszonya: minden embert meghatároznak az őt körülvevő, hatóroktól, történelmi feltételekhez kötött értékítéletek és gondolkodásmód, a társadalmi rendszer és az életstílus. Jézus kinyilatkoztatását az akkori zsidó kultúrában közvetítette. Ugyanakkor élesen szembeszállt vele, ha ellentétben állt az Ő tanításával és Isten üdvösségtervével. A mai technikai-ipari kultúrára olyan gondolkodásmód jellemző, amely elsődlegesen megtervezhetőre és kivitelezhetőre irányul. Ezért kell hangsúlyozni:

> 1. Az újra-evangelizálás azzal kezdődik, hogy az egész egyház és minden egyén újra engedi, hogy Isten az elfogadás hozzáállását ajándékozza neki.
> 2. Az újra-evangelizálás nemcsak az Örömhír alkalmazása a mai kultúrára, hanem annak átalakítása is. Ez az egyénnek a keresztségből eredő megújulásával kezdődik és nem szabad pusztán a keresztény, értékeknek a társadalomba való bevitelét érteni alatta.

A megkereszteltek útja a tudatos, személyesen Istentől elfogadott hithez természetesen más jellegű, mint a keresztségre várók útja a keresztségig. Mégis vannak alapvető hasonlóságok. Az eredeti bibliai képnek megfelelően az újra-evangelizálás a következő lépésekben történne:

1. *Személyes megtérés* és a keresztségi kegyelem elmélyült elfogadása.

2. Kis *keresztény közösségek* létrehozása, keresztény „jelenlét”, egy a hit iránt közömbös (ellenséges érzületű) társadalomban.

3. A keresztény szabadság és keresztény közösségi élet *tanúságtevő közvetítése* a társadalom felé.

Ez a sorrend nem zárja ki, hogy keresztények mindig kiálljanak az igazságtalan és elnyomó politikai és társadalmi renszerek megváltoztatásáért. Az újra-evage-

lizálás nemcsak abból nő ki, hogy felszólítjuk a (még) egyházhű keresztényeket, hogy „adják tovább" hitüket. *Az evangelizálás személyes tanúságtétel Jézus Krisztus feltámadásáról és Szentlelkének átformáló erejéről.* Minden evangelizálás kezdete az a bizonyosság, hogy Jézus él és minden egyes keresztényt erővel tölt el, hogy róla tanúságot tehessen (ApCsel 1,5. 8). Ez a bizonyosság azonban ma sok kereszténynél korántsem magától értetődő.

Az „egyházhű" keresztényeknek két csoportját különböztetjük meg:

1. Sok „hívő" keresztény él Jézussal való eleven kapcsolatból, azonban másokkal sohasem beszél róla.

A hitük „magán" kapcsolat Istennel, amit kifelé nem mutatnak. Kínos lenne számukra, ha valaki a Jézushoz fűződő személyes kapcsolatukról kérdezné őket. Erejükhöz képest az egyházközségben szerepet vállalnak, de sohasem hívták fel a figyelmüket arra, hogy hitüket szavakkal is megvallják. Sok keresztény házastársnak gátlásai vannak egymással (vagy gyermekeikkel) személyes hitükről beszélni, sok keresztény családban van egy „hamis szégyenlősség, hogy egymás előtt és együtt imádkozzanak." (Gotteslob 20.)

Ezekre a keresztényekre az a feladat vár a hitszemináriumban, hogy teljesen személyesen, elmélyülten kiszolgáltatva magukat Istennek, az evangelizálás ajándékát is elfogadják Tőle. Ez nem a hit továbbadására való puszta felhívásból ered!

2. Sok keresztény él (még) a keresztény hagyományból, akiknek azonban gyengíti a hitét a nemkeresztény környezet.

Bár némelyek a hagyomány és neveltetésük miatt eleget tesznek (még) „vasárnapi kötelességüknek", de a misén való részvételük alig kapcsolódik mindennapi életükhöz. Ezeket a keresztényeket arra szeretné ösztönözni a hitszeminárium, hogy alapvető hitlépésekkel (a keresztségi hitvallás személyes „megújításával") személyesen nyissák meg szívüket Isten előtt. Az elmodottakból adódik, hogy a szóban forgó „begyakorlásnál" új utakon kell járni. Nem arról van szó, hogy mint egy katekizmus esetében, teljes terjedelemben kifejtsük a hagyományos keresztény tanítást. A katekizmusok elsősorban a hittitkokba akarnak bepillantást nyújtani, és elsősorban az *észhez szólnak.* Az újabb evangélikus és katolikus felnőtt katekizmus feltételezi ezt a „begyakorlást".

Hasonló módon, mint keresztségre készülők katekumenátusa, az újra-evangelizálás is a hit alapigazságaira korlátozódik.

Az újra-evangelizálás az *egész emberhez szól*: nem csak az értelemhez, hanem az akarathoz, az érzésekhez, a tudatalatti mélységekhez. A kereszténnyé válásnak a keresztséggel megalapozott folyamata az egész személyt megragadja; az értelem mintegy a jéghegy csúcsa, és az emberi szellemnek csak körülbelül egy tized részét teszi ki. Az emberi szív mélysége azonban rejtve marad és csak Isten látja át: ezekben a mélységekben „érinti meg Isten az ember szívét Szentlelkének fénye által."[4]. Istennek ez a belső érintése ébreszti fel az ember szabadságát, hogy Isten minden emberi cselekvést megelőző kegyelmének az erejével mellette tudjon dönteni, a megtérés új lépéseire bátorítja, megtisztítja cselekvésének indítékait, és képessé tesz a hitnek az erőteljes továbbadására.

1. Az újra-evangelizálás abból indul ki, hogy Isten a megkeresztelt ember szívét már megérintette és egy új, kegyelemteljes szabadságot ajándékozott neki.
2. Bármilyen kényszer egy intenzívebb keresztény életre ellenkezik a lelki szabadsággal.

Az Isten által a keresztségben már nekünk ajándékozott belső szabadságra való felhívás döntő különbség az első evangelizálás összes formáival szemben, melyekhez szintén elnyomás fűződött (Konstantin császár óta politikai és társadalmi kényszer, pogány népek keresztény hitre térítése az európai gyarmatok kiépítése során stb.). Ezenkívül „korunkra" egy olyan szabadságtudat jellemző, amelynek végül is keresztény gyökerei vannak: ma nem lehet a hitet megparancsolni vagy megtiltani az emberi szabadság igénye nélkül.

Mindenesetre – és ezért az egyház is felelős – a „jelenkori" szabadságtudat erősen eltávolodott keresztény eredetétől: a mai ember magán kívül senkitől sem akar függeni, önmaga szeretne törvényt szabni minden cselekedetének. Ennek a hitszemináriumnak az egyik célja, hogy megmutassa, mi az igazi, bibliai, szellemi szabadság: szabad függés Istentől. Ez magába foglalja a lemondást mindenről, amit „bűnnek" kell nevezni, és az olyan társadalmi erőkről, amik igazságtalanul az élet végső értelmének adják ki magukat. A ragaszkodás Istenhez és azokról a kötöttségekről való lemondás, amik a Hozzá fűződő kapcsolatot zavarják, nem egyszeri cselekedetek, hanem egy életen át „gyakorolni" kell: ez a begyakorlás vezet előre a belső szabadság új fokaira. Aki egy hitszemináriumban egy bizonyos hitlépésre ösztönzést külső kényszernek érez, az még ne tegye meg ezt a lépést. Más-

részt viszont: az olyan hit, amely az életben nincs „begyakorolva", elveszti erejét. Ezért kellene a hitszeminárium minden egyes résztvevőjének állandóan a Szentlélek belső vezetését keresni, valamint a hitéletben tapasztaltabb keresztények tanácsait kérni: mindenkinek kellene, hogy legyen lehetőség szerint lelki vezetője vagy „patronálója".

II. Pasztorális lépések az újra-evalgelizálás érdekében

1. Pasztorálás koncentrikus körökben

Jézus evangelizációs munkáját azzal kezdte, hogy mindenekelőtt tanítványokat gyűjtött maga köré, akiket magánál akart tartani, majd kiküldeni (Mk 3,14). Olyan embereket hívott el, akik *nyitottak voltak* az üzenete felé és *készek voltak Őt követni*. Hallották Őt prédikálni, látták a csodáit: Jézus közvetlen kapcsolat által adta át tanítványainak a tudást Isten országáról; nekik szentelte nyilvános működése során a legtöbb időt. Ez volt a „módszere". Jézus a tömegnek is prédikált (Mk 12,37), de gyakran visszavonult tőlük, hogy tanítványainak kis csoportjához forduljon (Mt 13,36). Megmutatja nekünk, hogyan valósítható meg ma is egy „koncentrikus körökben" történő pasztorálás, egy kis intenzív csoportból kiindulva.

Jézus a tanítványok kis csoportját a Benne való személyes hitre vezette. Ők adták azután tovább az Ő tanúságtételét Istenről „a Föld végső határáig" (ApCsel 1,8). Jézus pásztori gondoskodása nem egyfajta „begyűjtő pásztorkodásban" mutatkozott meg, ami által lehetőleg mindenkit azonos intenzitással akart volna elbírni.

Jézus evangéliumi példájának megfelelően a meglevő közösségekben az újra-evangelizálók nem a távolálló, hanem a hívő keresztények. Jézus Lelke által sok keresztényben vágyat ébresztett, hogy bizalmukba fogadják. Így egyúttal belsőleg felkészítette őket arra, hogy hitükről személyesen tanúságot tegyenek „egészen a közösség határáig". Egy folyamatos evangelizálás során így a „távolállók" és a „keresők" is elérhetők:

1. A szóban forgó „begyakorlás" mindenekelőtt azokra vonatkozna, akik már régebben hitben járnak, és arra szeretné őket ösztönözni, hogy kis, evangelizáló közösséggé alakuljanak.

2. A cél az volna, hogy laikusok (Házi- és bibliakörök vezetői) vezessék a hitszemináriumot.

2. A plébános és az egyházi segítők szolgálata

A plébános (káplán) és az egyházi segítők megbízatásuk szerint az Isten Lelke által kinevezett és elhívott *misszionáriusok* gyülekezetükben. Ez a szeminárium arra kell, hogy buzdítsa őket, hogy Jézus példájára minden erejüket a közösségekben folyó újra-evangelizálás szolgálatába állítsák. Ebből sajátos problémák adódnak:

1. A hagyományos teológiai és egyházi képzés (még mindig) feltételezi a hitet, és rendszerint nem készít fel közösségekben való evangelizálásra. Alig adnak útmutatást arra vonatkozólag, hogy hogyan kell hitet ébreszteni, ahol nem élik; hogyan kell személyes hitlépésekre vezetni (mintegy személyes „keresztségmegújításra").

2. Ehhez járul továbbá, hogy ezeknek a hivatalos megbízottaknak kell megőrizni a (lelki) szellemi örökséget is megbízásuk alapján. Ezért gyakran visszafelé irányulnak vagy a „hagyományokhoz" menekülnek. A spontán, prófétai indítások nem nagyon jellemzőek rájuk. Ezenkívül a hagyományos egyházak – bár kicsit általánosan fogalmazva – abban a tudatban élnek, hogy ők „birtokolják" az „igazságot": a katolikus egyház tanítóhivatali megnyilatkozásáról, az evangéliumi egyházak hitvalló (igazságtevő) (hit)iratainkkal és a hagyományos egyházi énekek „megénekelt dogmatikájával". Ezt a meggyőződést alapvetően nem akarjuk itt megkérdőjelezni, az azonban nyilvánvaló, hogy akadályozhatja is a megújulást.

3. A teológiai képzés elengedhetetlenül arra irányul, hogy a bibliai szövegeket a bibliai írók szemszögéből vizsgálja. Arra is képesít, hogy a megújulási kezdeményezésekre rákérdezzen az ember, ahol szükséges. Ekkor azonban fennáll az a veszély, hogy mindent az adott gondolati kategóriákba sorolunk be, és hogy a Szentlélektől kapott missziós indíttatást megbénítjuk.

Jézus evangelizálását (általánosságban) az elfogadás alapmagatartása határozta meg: „Az én eledelem, hogy annak akaratát teljesítsem, aki küldött, s elvégezzem, amit rám bízott." (Jn 4,34)

Az újra-evangelizálás is csak akkor sikerülhet, ha Isten művét látjuk benne: a teológiai tudomány fontos, a pasztrációs tervek és az irányítási módszerek szintén fontosak, a túlzottan ezekre hagyatkozás azonban elválaszthat Istentől és akadályozhat egy újfajta igehirdetést. A szóban forgó „begyakorlás" nem egy „pasztorációs elképzelést" tartalmaz, hanem egy szellemi elindítás.

Az újra-evangelizálás egy személyesen megfogalmazott, evangéliumi (az evangelizációt szolgáló) teológiát és egy az egész emberhez szóló nyelvet igényel: nem csak a hitigazságokba való értelemszerű bepillantást segíti, hanem személyes hitbizonyosságot is közvetít. Ezt a bizonyosságot észérvekkel sem átadni nem tudjuk, sem megérteni nem lehet. Minden evangelizáció kezdete a Pünkösd volt, ami a tanítványokat mélyen érintette és Isten „nagy tetteinek" egy soha nem ismert dicsőítését váltotta ki. (ApCsel 2,11). Magyarázó beszédében Péter a tanítványoknak a Feltámadottal való személyes találkozásáról tesz tanúságot (ApCsel 2,24.32), és felszólít: „Tudja meg hát Izrael egész

háza teljes bizonyossággal, hogy az Isten azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek, Úrrá és Missiássá tette!" (ApCsel 2,36.f.). Ezek azonnal a hallgatóság szívébe hatoltak és megkérdezték, mit tegyünk.

Mivel hiányzik az a bizonyosság, hogy Jézus ma is él és *most* is cselekszik, ez az egyik fő oka a jelenlegi hitválságnak és az evangelizációs indíttatások hiányának.

Első és alapozó hitszemináriumot számára egy gyülekezetben a következő lépések váltak be:

1. A plébános (lelkész) felhívja az egyházközségi tanács (közösség) figyelmét arra, hogy a gyülekezetben hitszemináriumot kezdeményezhetnek.

2. Jézus példájának megfelelően gondosan kiválasztja az első szemináriumtagjait. Követelmények:
- nyitottak legyenek a Biblia állandóan új üzeneteire
- a közösségi szolgálatban jól beváltak, jó hírűek legyenek
- szívesen teremtenek kapcsolatokat, lelkileg teherbírók, vitakészek legyenek (ld. 1Tim 3,6)

3. Néhány hétig imádságban és állandóan a Szentlélek segítségét kérve engedje, hogy megmutassa neki a Lélek azokat, akiket Isten a közösségben (gyülekezetben) erre a különleges hivatásra szánt és már előkészített. Összeírja az újabb és újabb megfelelő emberek nevét – megbízható ítélőképességű segítők bevonásával[5] –, figyelembe véve mindenekelőtt a tisztségviselőket és megbízottakat: a közösségi (gyülekezeti) előadókat, az egyházi segítőket, hitoktatókat, a közösségi tanács (presbitérium, egyházi elöljáróság) tagjait, az áldozásnál és bérmálkozásnál segítőket, előadókat, szervezőket, a csoportokat vezető asszonyokat és férfiakat, a (caritas) szeretetszolgálat és a „Belső Misszió" résztvevőit stb.

4. Azokkal akiket Isten előtt alkalmasnak talált, személyesen beszél, és felkéri őket, hogy vegyenek részt az egyházközség első hitszemináriumában.

5. Az első szemináriumból kerülnek ki a segítők a további szemináriumokhoz, amelyeket évente 3-4-szer hirdetnek meg. Így kerül sor folyamatos egyházi, közösségi misszióra, amelynek során azután a „távol állókhoz" is szólnak.

3. Keresztény közösségek és mozgalmak tagjainak részvétele

Isten újabb lelki mozgalmakon keresztül készítette elő az egyházat egy újra-evangelizálásra. Hogyan járulhatnak ezek hozzá jellegzetes vonásaik megőrzése mellett a fennálló közösségekben való megújuláshoz?

Ez sürgős kérdés, mivel:

Az evangelizálás azt az egyház minden tagja számára közös alapélményt közvetíti, amely a keresztségből ered. A hagyományos rendekkel való összehasonlítás rávilágít a problémára. Ha a tagok a hagyományos „népmissziónál" dolgoznak, bűnbánatra és megtérésre, hitre, reményre és szeretetre, a szentségek elmélyültebb vételére vezetnek. A minden közösségi tag számára közös keresztségi lelkiséget közvetítik, és nem az a szándékuk, hogy egy jellegzetes lelkiséget vigyenek be a közösségbe vagy tagokat toborozzanak rendjükbe. Elvárható ilyen szolgálat az újabb keresztény laikusmozgalmak tagjaitól is? Ezek a mozgalmak Isten válaszai korunk szükségleteire és ezért különleges szerepük van a mai egyházban. Közösségi életüket különleges karizmák és hitbbeli megtapasztalások jellemzik. Az a feladatuk, hogy erről tanúságot tegyenek az egyházban és a társadalomban. Ebből adódik egy gyakran fájó feszültség a hitélet állapotbeli kötelességeinek hűséges teljesítése és az evangelizálás feladata között, amelynek során az embereket Jézus tanítványaivá kell tenni. (Mt 28,29)

Ez a feszültség nem mindig tudatos, ha az új keresztény laikus-mozgalmak résztvevői egy közösségben hitszemináriumoknál működnek közre. Nem ritkán erős evangelizáló ambíciótól hajtva, a legjobb szándékkal a saját közösségükre jellemző vonásokat és tapasztalatokat próbálják érvényre juttatni a gyülekezetekben is.

Ezeket a kezdeményezéseket sok egyházközségi tag nem fogadja el vagy elutasítja. Feszültség jön létre a pap (lelkész) és az általa megbízott közösségi vezetők között. Csalódás és rezignáció lehet a következmény. Ezért kell utalni a következőkre:

1. A plébániának, hivatásánál fogva nyitottnak kell lennie a hitbeli utak és tapasztalatok sokfélesége felé, az intenzív csoportok felé éppúgy, mint a távol állók felé. Nem szabad, hogy kizárólag egy lelki mozgalom vonásai határozzák meg.

2. A személyes hittapasztalatok megosztása egy egyházközségen belül ne azt a célt szolgálja, hogy lehetőleg sokakat a saját mozgalmuk tagjaivá tegyenek.

Ha ezt figyelembe veszik, az újabb lelki mozgalmak tagjai nagyon gyümölcsözően hozzájárulhatnak a fennálló egyházközségekben a megújuláshoz. Egy különösen fontos szolgálat pl. a „megtérési liturgiára" vezetés. Egy megváltozott történelmi helyzetben ez az ébredés jele és konkrét kifejeződése a Szentlélek által sok megkeresztelt ben ébresztett vágynak egy Istennel való mély találkozás iránt. Fontos elemnek bizonyult ez az újra-evangelizálás folyamatában, és emellett nem egy bizonyos keresztény mozgalom ismertetőjele:

A megtérési liturgia az egyháznak az alapvető hitlépéseket magában foglaló kifejeződése, amely az egyéneket mélyebben bevonja abba a közösségbe vagy gyülekezetbe, amelyben élnek.

A megtérési liturgia az egész egyház közös lelkiségének intenzívebbé tételét szolgálja. Számos szerzetesközösségi tag és újabb lelki mozgalmak tagjai tanúsítják, hogy ennek a hitlépésnek a megtétele hitük mélyüléséhez vezetett. Hitszemináriumokon a gyülekeze-

tekben gyümölcsözően tanúságot tettek ennek a liturgiának a lelki (szellemi) tartalmáról és az ehhez gyakran kapcsolódó élményről.

Jegyzetek:

1. A katolikus egyház rendkívüli püspöki zsinata, 1985. II/B/a, v.ö. VI. Pál,EN.15: „Magát az egyházat kell evangelizálni".
2. VI. Pál: „Evangelii nuntiandi" c. Apostoli írás az evangelizációról, 18,26. cikk
3. VI. Pál: „Evangelii nuntiandi" c. Apostoli írás az evangelizációról, 14. cikk
4. Neuner-Roos: Az egyház hite a meghirdetett tanokat tartalmazó okmányokban, 795.sz. (Trienti zsinat)
5. A következő megjelölések nemtől függetlenek, férfiak és nők egyaránt értendők alatta.

„Arról van szó, hogy nemcsak mutatósan, mint egy külső máz, hanem életerővel mélyen és a gyökerekig kell a kultúrát és az emberi kultúrákat teljes és átfogó értelemben evangelizálni, amelynek során az ember a személyből indul ki, és így halad állandóan az egyéneknek az egymás közötti és az Istennel való kapcsolata felé.

Az Evangélium és a kultúra közötti szakadás kétségtelenül korunk drámája, mint ahogy más koroké is volt. Az embernek ezért minden erőfeszítést meg kell tennie, hogy a kultúrát, pontosabban a kultúrákat bátran evangelizálja. Az Örömhírrel való találkozás által belülről kell megújulniuk." (Evangelii nuntiandi, 20)

„Az evangelizálás sokat veszít erejéből és hatékonyságából, ha a konkrét népet, akihez fordul, nem veszi figyelembe, és nem az ő nyelvét, az ő jeleit és jelképeit használja, nem sajátos kérdéseire válaszol és konkrét életét nem vonja bele." (VI. Pál, Evangelii nuntiandi, 63.sz.)

Fordította: Ivonne Ahlers (Nordenham)

Az „Erneuerung" 1990. II. engedélyével közöljük.

Szerkesztői üzenetek

Peter Fischer lelki hétvégét tartott a Szt. Gellért plébánia hittantermében (Bp). Az evangélizációról és a tanítványságról beszélt az Ország minden részéből összegyűlt 80-100 résztvevő előtt. Peter Fischer és felesége az egyik német evangélizációs iskola vezetője.

Újságunk árát sajnos a jövő évtől 5,-Ft-tal meg kell emelnünk. Kérjük olvasóink elnézését. Egy évi előfizetés 150,-Ft lesz + postai díj.

P. Emiliano Tardif: „Jézus él"

Salzburg, 1990. szeptember 29.

A karizmatikus megújulás hitünk megújulása

Nem tudtam, hogy Ausztriában ekkora a hit, hogy még a nagy templomok is kicsinek bizonyulnak a hívők összességének befogadására. És az Úr ezt a hitet még jobban meg akarja erősíteni azzal, hogy a Szentlélek általi megújulást ajándékozza nekünk.

Néhányan karizmatikus megújulásnak nevezik ezt a folyamatot, amely megindult az egyházban az elmúlt években, mások a Szentlélekben való megújulásnak mondják, de alapvetően – ahogy tegnap is mondtam –, hitünk megújulása ez. Az Úr ezt az Új Pünkösdöt egyházának próféciákban már régebben hírül adta. Egy mexikói asszony több olyan próféciát kapott, amely erre az Új Pünkösre vonatkozott. Ezt az asszonyt Concitának hívják. Most folyik Rómában a szentté avatása. Családanya volt és egyben három rend megalapítója is: A Szentlélek misszionáriusai Mexikóban, a Szent Kereszt Nővérek-éi és egy másik kontemplatív kongregációé.

Mialatt a konyhában dolgozott, gyakran szólt hozzá az Úr. 70 füzetet töltött meg az Úrral folytatott beszélgetéseivel. Egy nagy francia teológus, Philippo atya kiválasztott néhányat ezek közül a próféciák közül és „Egy családanya naplója" címmel könyvalakban megjelentette. 1916-ban egyik beszélgetés során a következőket mondta az Úr Concitának: „A világ utolsó korszakát elsődlegesen a Szentlélek kiáradása fogja meghatározni". Tekintsük csak át! A megváltás történetének első korszakában a hívők Istent atyaként dicsérték és imádkoztak Hozzá, a második korszakban Jézus Krisztus az, aki könyörgéseink középpontja, Jézus Krisztus születése óta pedig mindent Urunk Jézus Krisztus nevében kérünk. Maga Jézus mondta Concitának ebben a beszélgetésben, hogy a világ utolsó korszakát kiváltképpen a Szentlélek kiáradásának kell jellemeznie, hogy tisztelve és kiemelve Őt, mindannyian Hozzá közeledjünk, hiszen a világ utolsó korszaka teljesen az Övé. „Mégegyszer elküldöm hozzátok Őt olyan módon, hogy jelenléte működése és tevékenysége által nyilvánvaló legyen. Nagy meglepetéseket fog okozni és az egyházat nagy győzelemre vezeti." Pontosan ez az, amit most kezdünk megélni. Csak a Szentlélek képes megtölteni úgy egy templomot egy hétköznapon, ahogy ma reggel is, ráadásul ülőhelyek nélkül! És mindenkinek van türelme az álldogáláshoz! A

Szentlélek száll le erre a gyülekezetre és meg akarja változtatni a szíveket.

A II. Vatikáni Zsinat idején XXIII. János pápa mondott egy kérőimát, amit maga írt, egy imát, amelyet a Zsinat öt éve alatt a világ minden katolikus egyházában imádkoztunk. XXIII. János a Szentlélek által indíttatva a következőket írja az imában: „Urunk újítsd meg napjainkban a Pünkösd csodáit!" Ez az, amit egyházunkban kezdünk ma látni. Figyeljük meg, hogy a II. Vatikáni Zsinat 1965. december 8-án ér véget és a karizmák megújulásának jelei 1967. februárjában kezdenek mutatkozni a katolikus egyházon belül. Ezek a protestáns egyházakban már korábban jelentkeztek, de mivel a mi katolikus egyházunknak annyira kötött a rendje, igen nehéz volt ezeknek a megújuló karizmáknak a beillesztése. Ki mert volna például XII. Pius pápa idejében a mise keretei között nyelveken énekelni? Ez ütközött volna a liturgiával! Nagyon szigorúan kötött volt a szerkezet! A zsinattal az Egyház ablakot nyitott, hogy azon a Szentlélek átverekedhesse magát. Ahogy mondtam, sok protestáns egyházban már előbb kezdetét vette a megújulás, mint a katolikusban, de a karizmatikus megújulás nem a protestáns egyházból jön, nem is az Egyesült Államokból, nem is a katolikus egyházból, hanem közvetlenül a Szentlélektől. És a Szentlélek megújítja a karizmákat minden keresztény egyházban és csodálatos látni, hogyan újítja meg az evangelizációt! Tudják-e, hogy a világ 122 országában ez már valóra vált, ahogyan önöknél is, és pillanatnyilag 62 millió azoknak a katolikusoknak a száma, akik részt vesznek ebben a megújulásban? Amikor 1967-ben a katolikus egyházban elkezdődött ez a megújulás, sokan nevettek ezen, tréfálkoztak rajta, túlzásnak értékelték. Magam is ezt tettem mielőtt a karizmatikusokhoz tartoztam volna, magam is mulattam rajtuk. A nyilvánosság előtt meg kell most vallanom, volt olyan idő, amikor nem hittem magam sem az imacsoportokban. Úgy gondolkodtam, mint országom egy papja, aki ezt mondta: „Nem állítom, hogy minden karizmatikus bolond, de valamennyi bolond, akit a plébániámon ismertem, mind közéjük tartozik már." – Most már megállapíthatom, hogy ez nagy tévedés volt!

A karizmák megjelenése ugyanis nem valami racionális felfogható dolog. Azt sem akarom állítani, hogy valami irracionális ez, inkább olyan valami, ami a mi szegény emberi értelmünknek magas. A Szentlélek tud általunk cselekedni és olyan csodákra képes ily módon, amikről álmunkban sem gondoltuk volna, hogy képesek lehetünk rá!

Mielőtt errről bővebben beszélnék, rövid definiciót szeretnék adni arról, *mi a karizmatikus megújulás*. A karizmatikus megújulás a Szentlélek erejének tapasztalatokon alapuló újrafelfedezése valamennyiünkben és az egyházban. A Szentlélek erejéről van itt szó, és a Szentlélek működésével szembeni nyitottságról azzal a céllal,

hogy az Evangéliumot a maga teljességében élhessük meg,

hogy a feltámadt Krisztus tanúi lehessünk,

hogy Jézusnak az egyházban való élő jelenlétének új forrásait keressük.

Tehát a karizmatikus megújulás nem egyenlő az imacsoportokkal. A karizmatikus megújulás a Szentlélek erejének újrafelfedezése. A Szentlélek azonban imacsoportokat hoz létre a világ minden pontján és ezek az imacsoportok megkülönböztetett helyei a karizmák gyakorlásának. Az imacsoportok arra hivatottak, hogy fokról-fokra kis testvéri közösségekké alakuljanak, ahol a karizmák gyakorlásának célja: közösen többre képesnek lenni és ezzel a közösséget szolgálni.

A karizmák különleges kegyelmi adományok, melyeket a Szentlélek azért ajándékoz nekünk, hogy velük a közösséget szolgáljuk. Az első Pünkösd óta ezek a karizmák mindig is adottak voltak az egyházban, de ahogy VI. Pál pápa mondta, az egyház ma éli meg ezek nagy újrafelfedezését és kiterjedését. Mindazok a karizmák, melyeket Szent Pál lejegyez és magyaráz, ma a világegyházban megújulnak.

Rövid áttekintést szeretnék adni arról, hogyan kezdődött ez a megújulás. Nézzük először az első szakaszt; mely 1967-ben kezdődött! Ezt az időt a megújulás gyermekkorának szoktuk nevezni. Ez az időszak a meglepetések ideje volt. Meglepetéssel tapasztaltuk, hogy az imacsoportokon belül sokan megkapták a nyelvek karizmáját, hogy proféciák történtek, hogy voltak, akik, ha betegekért imádkoztak, azok meggyógyultak. Ez az első korszak 1967-től 1975-ig tartott. Az egyházi hierarchia figyelte ugyan ezt a folyamatot, de hivatalosan nem foglalt állást vele kapcsolatban. Imacsoportok keletkeztek Kanadában, az Egyesült Államokban, Dél-Amerikában, Európában, és ezek száma egyre gyarapodott. Így jutottunk el 1975 Pünkösd hétfőjéig, amikor a Vatikánban a megújulás nagy találkozója zajlott 10000 karizmatikus résztvételével, akik a világ minden részéről érkeztek. Ez a Pünkösd hétfő volt az, amikor VI. Pál pápa történelmi jelentőségű beszédet tartott, melyben azt mondta, hogy ez a karizmatikus megújulás esély az egyháznak, lehetőség a világnak.

Ezzel a Szentatya hivatalosan is örömmel üdvözölte és elismerte a karizmatikus megújulást a katolikus egyházon belül. Egész addig az előljárók nem nyilatkoztak róla hivatalosan, kivárva, hogy gyümölcseiről ismerhessék meg a fát.

Ezzel kezdetét vette a *második korszak*, melyet a felnőttéválás korszakának nevezhetünk. A nagy növekedés időszaka volt ez. A közösségek erőteljesen fejlődtek. Mi már a Szentatya kebelén voltunk. A Szentatya elismerése után a püspökök is ajtót nyitottak ne-

künk, és ahogy mondtam, akkor indultak erőteljes fejlődésnek a karizmatikus közösségek az egyházon belül, hiszen kezdetben nem minden püspök fogadta szívesen és engedte ezt a megújulást. Néhányan tartottak tőle és elutasították, sőt akadályozták. Volt egy püspökünk, aki eltűrt ugyan minket, de elfogadásunk nehezére esett. Egyszer gyógyító szentmisét tartottunk a szabad ég alatt nagyon sok ember résztvételével és meghívtuk püspökünket is, hogy a záró istentiszteletet ő tartsa. Amikor a püspök el akarta kezdeni a misét, csődöt mondtak a mikrofonok. Lehetetlen volt ilyen embertömeghez mikrofon nélkül szólni és a püspök teljesen idegesen a technikusokhoz fordult, hogy csináljanak már valamit, majd az óriás tömeg felé fordulva azt mondta: „Egy kis baj van a mikrofonnal." „És a te lelkeddel" – válaszolt a tömeg engedelmesen. Az emberek ugyanis azt hitték, hogy a püspök megkezdte a misét. Anélkül, hogy ennek tudatában lettek volna, kimondták az igazságot. Valóban egy kis gond volt a lelkével.

Ma már nincs gondunk vele és kis országunkban nagyon sok imacsoport jött létre. A Dominikai Köztársaságnak csak 6 millió lakosa van, mégis több mint 2500 imacsoport működik területén és számuk egyre nő. Ezek az imacsoportok kicsik. 15-18-20 emberből állnak.

Mindenütt házaknál jönnek össze és a találkozás úgy zajlik le, hogy fél órán át a Bibliából Isten igéjét tanulmányozzuk, aztán kezdünk imádkozni. Így alakulnak az imacsoportok fokról-fokra evangélizációs csoportokká. Ahogy II. János Pál pápa mondta, az imacsoportok az evangélizáció új forrásai. Ez az, ami a világban most végbemegy. Testvéreim! Ahogy mondtam, ez a második korszak, a felnőttéválás időszaka 1975-től 1987-ig tartott. Ekkorra már 20 éves a mozgalom.

Elérkeztünk a *harmadik korszakhoz*, a felnőttlét, a kiteljesedés időszakához. Azok, akik figyelik ezt a mozgalmat, megállapíthatják, hogy ez a megújulási mozgalom az evangélizáció nagy erejévé alakult mára. A világ minden táján megfigyelhető ez.

Evangélizációs közösségek alakulnak, evangélizációs csoportok, olyan világiakkal találkozunk, akik Jézus követését hatalmas erővel képviselik és az evangélizációt kísérő karizmák azt a célt szolgálják, hogy az evangélizációnak új erőt adjanak. A Szentlélek jelét adja erejének az összejöveteleken. Próféciákban, gyógyulásokban, az ismeret karizmájában mutatja meg magát és egyre több karizma adatik meg.

Ez a harmadik korszak az *evangélizáció korszaka* tehát és mondom nektek, hogy olyan korszakba léptünk, mely rendkívüli erővel fog bírni, ha elfogadjuk, hogy a Szentlélek erejével működjünk és evangélizáljunk. Mi papok azon töprengtünk, mit tegyünk, hogy templomaink újra megteljenek, mert kezdtek üressé válni. Sok-sok papi találkozón kutattunk új módszerek, eszközök után és most *Jézus maga az*, aki a pásztori módszereket megújítja és a templomok szűknek bizonyulnak. Jézus jópásztorsága abból állt, hogy együttérezve a szenvedőkkel, betegekkel, Isten könyörületességét úgy tette nyilvánvalóvá, hogy betegeket gyógyítottak, megszállottakból űzte ki a gonosz lelket. És az emberek tódultak a templomokba, hogy Jézust hallgassák, s Ő a sok ember jelenlétét arra használta fel, hogy az Evangélium örömhírét továbbadja nekik. Ugyanezt teszi Jézus napjainkban egyházában is. Erről szeretnék önöknek egy példán át tanúságot tenni.

Tavaly novemberben egy kis argentin városban, *Santiago de Esteroban* prédikáltam. Trópusi országról lévén szó, az evangélizációs összejövetelt a szabad ég alatt egy stadionban rendeztük. Négy estén, jobban mondva éjszakán át – hiszen este 6-tól éjfélig tarottak az összejövetelek. Az első estén 13 ezren voltak a stadionban. Prédikáltunk, imádkoztunk, hálát adtunk az Úrnak, aztán gyógyító istentiszteletet tartottunk, s az Úr elkezdett betegeket gyógyítani. A másodk estén még több ember volt. Tovább folytattuk az evangélizációs összejövetelt és a harmadik estén ebben a nagy tömegben igen sok gyógyulás történt. Közöttünk volt egy 18 éves lány, aki gyermekbénulás következtében egész életében egyetlen lépést sem tudott megtenni. Bénán feküdt ágyában. A lelkigyakorlat harmadik napján a szomszédasszonya ment el hozzá és megkérdezte, miért nem megy el a gyógyító istentiszteletre. „Hogyan mehetnék, hiszen béna vagyok és még tolószékem sincs, amivel odajuthatnék?" – felelte a lány. A stadion közelében élt egy szegény-negyedben. „Elviszlek a hátamon, ha akarod" – mondta a szomszéd, és valóban eljött ezzel a gyenge, sovány lánnyal a hátán. Leterített egy lepedőt a földre és arra fektette. A szentáldozás után imádkoztunk a betegekért. A béna lány nagyon erősen reszketni kezdett. Azt mondta, úgy érezte mintha áram járta volna át a testét. Nem elektromos áram volt az, hanem az élő Isten ereje, az az erő, mellyel Jézust a sírból feltámasztotta.

Ez az erő volt jelen, hogy meggyógyítsa, átjárja a béna lányt. Óriási meglepetéssel figyeltük, ahogyan teljesen egyedül felkelt és életében először megtett néhány lépést. Ahogy az Evangéliumban is, mindnyájan elkeztük Istent dicsérni. A lány sírt, egészen lassan ment, csordultig volt örömmel, hiszen életében először járt és egészen lassan oda ért az oltárhoz. Mindannyian tanúságtételére vártunk, de ő annyira sírt, hogy szomszédasszonyának kellett tanúságot tenni és elmesélni történetét. Ennek a gyógyulásnak köszönhetően a negyedik napon 150 ezer ember hallgatta Isten igéjét.

Láthatjuk, mint gyűjtik egybe a karizmák Isten népét! A negyedik este imádkoztunk a lányért, hogy tanúságot tudjon tenni. Az első felindultság múntával képes volt már beszélni. Egészen lassan kiment az ol-

tárhoz és tanúságot tett. „18 éves vagyok és egy napja tudok járni" – mindössze ennyit mondott.

Az Isten ereje az, ami meg akar köztünk mutatkozni, s a jelek, melyeket az Úr ad napról-napra, szavának hihetőségét húzzák alá. A karizmák megújulásának ebben a harmadik szakaszában egy új evangélizáció fellépésének lehetünk tanúi mindenütt. Ahogy II. János Pál pápa kolumbiai útja során mondta, az új evangélizációnak olyan egyházból kell kisarjadnia, amely imádkozik, mely indíttatását a Szentlélektől kapja.

Szeretném nektek elmondani, mi a karizmatikus megújulásban a legfontosabb. A lényeg a *Szentlélek kiáradása*, másként a Szentlélek-keresztség. Természetesen nem egy új keresztelkedés, hiszen ez csak egyetlen keresztségi szentség létezik a bűnök bocsánatára. A Szentlélek álali keresztség egy olyan különleges kegyelem, melyben ima által részesülünk, mikor Jézust arra kérjük, töltsön el minket Szentlelkével. Valamennyien, akik megújulási szemináriumon részt vettetek már, tudjátok, hogy ezeket a szemináriumokat annak szenteljük, hogy előkészítsük ezt az Úrhoz szóló kérő imát. Több országban is tartunk ilyen szemináriumot hét héten át, heti egy összejövetellel. Minden nap elolvasunk egy részt a Bibliából és azon elmélkedünk, elemezzük azért, hogy a Szentlélek működését az Egyházban jobban megismerjük és minden nap imádkozunk, hogy előkészüljünk, aztán kérjük Jézust, hogy töltsön el minket Szentlelkével. Megújítjuk keresztségi fogadalmunkat, Jézust életünk legfőbb uraként ismerjük el és ezzel egész életünket a Szentlélek kezébe helyezzük, arra kérve Őt, legyen életünk teljhatalmú ura. Ezután az ima után éljük meg személyes Pünkösdünket. Ez a hét hét 49 nap, a Húsvét és Pünkösd közötti időszak és az 50. napon éljük meg személyes püksdünket. Valójában a keresztség és a bérmálás szentségének megújítása ez. Azt mondtam plébániám híveinek, hogy akkor fogok megnyugodni, ha valamennyien részesültek már a Szentlélek-keresztségben, hiszen nem egyesek kiváltsága ez, hanem Isten egész népének szóló kegyelmi adomány. Tavaly Kolumbiában, Latin-Amerikában *108 püspöknek* tartottunk szemináriumot. Ők is a Szentlélek-keresztségért imádkoztak, holott megkeresztelkedett emberek, papok, sőt püspökök. Azért imádkoztak, hogy megtapasztalhassák életükben a Szentlélek új kiáradását. A keresztségi fogadalmunk és bérmálkozásunk megújításának célja, hogy hitünket valóban megújítsuk. A Szentlélekben való újjászületés ez, az az újjászületés, amelyről Jézus Nikodémusnak beszél János evangéliumában:

„Bizony, bizony mondom neked: aki nem születik újjá, az nem láthatja meg az Isten országát." (János 3,3).

Dehát mit kell tennünk, hogy a Szentlélek kiáradásának kegyelmében részesülhessünk? János evangéliumában találjuk meg, mit kell tennünk. „Az ünnep utolsó nagy napján Jézus a templomban volt és fennhangon hirdette: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz bennem, annak belsejéből az Írás szava szerint élő víz forrása fakad. Ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne hívők részesülnek. A Lélek ugyanis még nem jött el, mert még nem dicsőült meg Jézus" (Jn 7,37-39).

Ez Jézus életének egyik nagyon fontos pillanata. A másik, amikor a keresztről kiáltja: „Szomjazom!"

Először nézzük, amit korábban mondott! Azt mondta, „aki szomjazik." Ez az első feltétele annak, hogy a Szentlelket befogadhassuk. Szomjuhozni az élő Istenre. Jézus utána azt mondta: „Jöjjön hozzám!". A második feltételről, a Jézushoz való indulásról a szamariai asszonnyal való találkozásnál olvashatunk. Ezt mondta neki: „Ha ismernéd Isten ajándékát s azt aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s élő vizet adott volna neked." Aztán így folytatja: „De aki ebből a vízből iszik, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne." (Jn 4,10; 14)

Tehát a második feltétel: Jézushoz menni, a harmadik: valóban inni is. A negyedik: „aki bennem hisz". Erről mondja: „örök életre szökellő vízforrás lesz benne". Szent János megállapítja, hogy Jézus a Szentlelket érti ezen, melyet mindenki megkap, aki csak hisz benne.

A karizmatikus megújulásban azt váltjuk valóra, amit Jézus mondott. És ti valamennyien, ha valaha elvégzitek majd ezt a szemináriumot, részesei lehettek ennek a csodálatos megtapasztalásnak. Nálunk, a Dominikai Köztársaságban évente négy alkalommal indulnak ilyen szemináriumok, hogy minden hívőnek lehetőséget adjunk a keresztség és bérmálás szentségének a megújítására és egy tudatos keresztény élet kialakítására. Az imádkozás és Biblia-olvasás hét hete alatt készülnek fel a Szentlélek kiáradásának fogadására. Három szeminárium az előkészítést szolgálja, a negyedik a vallás és a vallásos élet elmélyítésére van. Azoknak, akik, ezeken a szemináriumokon részt vettek, ajánljuk, hogy csatlakozzanak egy imacsoporthoz, hogy ebben imában és hitben tovább erősödjenek. Ezek egyben az evangélizáció bázisai is; és csodálatos látni, milyen sok világi felfogta már ezt és vesz részt ebben a szolgálatban.

Nagy segítséget nyújtanak a világiak ezeknek a szemináriumoknak a szervezésében. Általában csak 20-30 ember részvételét fogadjuk el egy-egy ilyen szemináriumon, legfeljebb negyvenét, és ezalatt a hét hét alatt valóban vezetjük őket a Szentlélekben való élet megtapasztalásában. Valamennyiőtöknek azt tanácsolom, ha ebben a megtapasztalásban még nem volt részetek, próbáljátok ki ezt! A Szentlélek kiáradásáért

mondott ima során többnyire az ima újfajta szeretetét, az *ima* újfajta erejét kapjuk ajándékként. A Szentlélek közel hozza hozzánk a Biblia szavait és ezzel valami újfajta *örömben* részesít minket. Sokan mondják, akik megtapasztalták már ezt, hogy sokkal szívesebben imádkoznak, nagyobb erővel és mélyebben. Aztán a Szentlélek elkezdni *karizmáit* osztogatni. Megadhatja természetesen a Szentlélek ezeket a karizmákat a Szentlélek-szemináriumokon való résztvétel nélkül is!

A jelenlevők közül sokunknak megadatott, a szerzetesi élet karizmája. A szemináriumok felkészítenek minket a karizmáknak könnyebb és örömtelibb fogadására. A keresztség és a bérmálkozás szentségének a megújítása valóban hitünk megújulását hozza.

A Szentlélek kiáradása egy szellemi folyamat, ezért nehezen írható körül. Tudjátok, hogy úszni sem levelezőtanfolyamon tanul meg az ember. Ugyanígy van ez a Szentlélek kiáradásával is. Egyszer Guatemalában rekollekción papoknak prédikáltam és megpróbáltam nekik jól elmagyarázni, mi is a Szentlélek kiáradása. Egy órai előadás után kimentünk a teremből, hogy felfrissüljünk és ott állt kinn egy kisgyerek ujját szopva. „Mi ízlik neked azon az ujjacskán?" – kérdezte egyik paptársunk tőle. A fiú tovább szopta az ujját, mintha csak ellenőrizni akarná, valóban ízlik-e. Amikor a pap mégegyszer megkérdezte, mi ízlik rajta, a kisfiú odanyújtotta neki az ujját és azt mondta: „Itt van, próbáld ki!" Tehát ahhoz, hogy megtudd, mi ízlik rajta, ki kell próbálnod. Mi visszamentünk folytatni a lelkigyakorlatot és azt mondtam, ez a kisfiú találta meg a választ, ami után annyit kutattunk. Ha meg akarjátok tudni, mi a Szentlélek kiáradása, próbáljátok ki! Egy valami bizonyos: Csodálatos megtapasztalás ez! És nem csak némelyek kiváltsága! Az Apostolok cselekedeteiben olvashatjuk, hogy Pünkösd másnapján Péter a tömegben nagyerejű beszédet tartott egy nyilvános téren. Ez a beszéd szíven találta őket és megkérdezték Pétert, mit kell cselekedniük. Péter ezt válaszolta nekik:

„Tartsatok bűnbánatot, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára. Így megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert az ígéret nektek és fiaitoknak szól, meg azoknak, akiket – bár távol vannak – meghívott a mi Urunk, Istenünk." Az ígéret nektek is szól" (ApCsel 3,39),és én teljes szívemből kívánom nektek, hogy egy napon ezt megtapasztalhassátok. Helyezzétek életeteket a Szentlélek kezébe és a Szentlélek lépésről-lépésre át fog alakítani benneteket! Hiszen a Szentlélek bennünk van keresztelkedésünk óta, bennünk él minden adományával és karizmájával, de mi gyakran nem engedjük Őt hatni. Ahogy Szent Pál mondja: „A prófétaság lelke alá van vetve a prófétáknak." (1Kor 14,32) A bennünk lakozó Szentlélek soha nem foszt meg minket szabadságunktól. „A prófétaság lelke alá van vetve a prófétáknak." A Szentlélek próbál bennünk munkálkodni, de soha nem erőlteti ránk akaratát. Ezért valóban szabadabban tevékenykedhet, ha életünket kezébe helyezzük, s olyan csodákra leszünk képesek, amilyenekre nélküle soha nem lettünk volna. Amikor Jézust kérjük, hogy árassza ki ránk Szentlelkét, akkor a Szentlelket kérjük, hogy vegye kezébe életünk irányítását, s életünkben csodák következnek be, melyek gyakran karizmák, különleges lelki adományok. Ma reggel csak az a cél, hogy megértsük, ezek a különleges ajándékok, adományok arra vannak, hogy a közösséget méginkább szolgálhassuk általuk és a karizmák gyakorlása a *hitben való növekedés* útja.

Egyetlen karizma sem racionális, ahogy már mondtam. Olyan valami ez, amely meghaladja az emberi értelmet. Ezért jelent néhány értelmiséginek nagy nehézséget a karizmák elfogadása. A karizmatikus megújulási mozgalom elején a Dominikai Köztársaságban volt egy nagyon művelt pap, aki gyakran vezetett beszélgetéseket a katolikus rádió programjában. Mozgalmunk ellenzője volt. Egy alkalommal azt mondta, hogy akik nyelveken imádkoznak vitaminhiányban szenvednek. Végig kellett járnom az összes imacsoportot, hogy arra bíztassam őket, folytassák csak a nyelveken való imát, hogy megmutassuk ennek a papnak, nem vitamin hiányzik nekünk.

A karizmák gyakorlása sokakat meglep. Mivel a Szentlélek bennünk működik, ha nyelveken imádkozunk, a Szentlélek imádkozik bennünk.

Emlékszem, mikor gyógyulásom után hazatértem Kanadából, a plébániámon egy imacsoport megalakításába fogtam. Nagyon sokan jöttek az imacsoportokba. Egy pap a szomszédságomból meg akarta tudni, mi történik ezekben a karizmatikus csoportokban. Eljött, de kilétét titokban tartotta, mert a világért sem akarta annak látszatát kelteni, mintha bármi köze is lenne a karizmatikusokhoz. Ugyanúgy tartottuk az imatalálkozót, mint mindig, s a végén a betegekért mondtam imát, majd azzal zártam, hogy nyelveken imádkoztam és énekeltem, s a pap, aki azért jött, hogy kifürkésszen, elterjesztette, hogy Tardif atya tüdeje meggyógyult ugyan, de most a feje betegedett meg.

Tehát a karizmák sokakat meglepnek. Gyakorlásuk során magunkból valamennyit „el is kell sorvasztanunk". Ha azzal törődöm, mit mondanak mások, soha nem mernék nyelveken imádkozni. Gyakran az emberektől, másoktól való *félelem* az, ami megakadályoz minket a karizmák gyakorlásában. Ahelyett, hogy azt kérdeznénk, mit mond Jézus, ha ezt vagy azt teszem, azt kérdezzük, mit szól a szomszédom. Ha karizmákat akarok gyakorolni, valóban nem törődhetek azzal, mit mondanak az emberek. Csak a gyümölcsökkel törődhetek. Jézus azt mondta: „A fát a gyümölcséről lehet megismerni" (Lukács 6,44). „Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt" (Máté 7,17). Így a karizmák gyakorlása valóban a hitben és a szeretetben való növekedés útja, mivel a kö-

zösség szolgálatát jelenti. A karizma önmagában nem a megszenteltség jele, hanem olyan adomány, mellyel testvéreinket, másokat jobban szolgálhatunk. A többiek szolgálatára kapott adomány ez.

Ha például valaki a szerzetesi élet karizmájának birtokában rossz szerzetes, hiába van ennek a karizmának birtokában, az veszendőbe mehet. A karizma nem a megszenteltség jele. Ha valaki erényes életet él egy karizmával, az erényes élet az, ami megszentel! Néha nagyon nehéz a karizmák gyakorlása, mivel állandóan megingathatatlan hitben kell élni, s a gyümölcsök csak később jelentkeznek. Az embernek teljes hittel kell cselekedni. Elmondok nektek egy esetet, ami erről tanúskodik.

Egyszer Peruban prédikáltam. Emberek ezrei vettek részt a gyógyító szentmisén. A püspök celebrálta a szentmisét 25 pap kíséretében. A szentáldozás után közös imát mondtunk a betegekért, ahogy ma is tesszük majd. A betegekért való ima után éreztem valamit a szívemben, valamit, amit az ismeret szavának szokás nevezni. Ez azon számos karizmák egyike, melyek most újulnak meg az egyházban, s melyeket közületek sokan ismernek már. Az ismeret szava ugyanúgy a szívben fogalmazódik meg, ahogy a próféciák, annak teljes bizonyosságával, hogy ki kell mondani őket. A bennem fogant ismeret szava a következő volt: „Van itt valaki, aki béna, és Jézus meg akarja gyógyítani." Sok beteg volt jelen ágyakon, tolószékekben. Kértem, hogy aki most a lábaiban meleget érez, és reszketést, álljon fel és tegyen tanúságot; de senki nem mozdult. Akkor megismételtem: „Jézus nevében kelj fel és járj!" Senki nem mozdult. Kissé kellemetlenül éreztem magam, főleg azért, mivel a püspök és a többi pap jelen voltak. „Mit hazudozik ez itt összevissza!" – gondolhatják magukban. A szívemben megfogant az érzés, hogy Jézus meggyógyít egy bénát és senki sem mozdult! Akkor tovább imádkoztam és azt mondtam: „Ha gyógyulásodnak tudatába jutsz, tanúságot fogsz tenni!" Ezután a következő sugallatban Jézus azt mondta: „Van itt valaki, aki süket, s az Úr megkezdte gyógyítását." Azt mondtam: „Te, aki eddig nem hallottál, most hallasz. Állj fel és dicsérd Istent!" S akkor felkelt valaki a tolószékéből és elindult. Az előbb szólított béna volt az, aki süket is volt. Odajött a mikrofonhoz és könnyek között tett tanúságot. Azt mondta, hogy ugyanannak a betegségnek folytán bénult le és lett süket. Hálát adott Istennek, hogy meggyógyította bénaságából és süketségéből. Amikor a tanúságtételt befejezte, fogtam a mikrofont és azt kértem: „Uram, kérlek, legközelebb először a fület gyógyítsd, aztán csak a lábat!" Gyakran arra kényszerít minket a karizmák gyakorlása, hogy énünk egy részét „elsorvadni hagyjuk". De a gyümölcsök, melyek csak később jelentkeznek, megmutatják nekünk, valóban az Úr volt-e, aki általunk működött, s meglátjuk, hogyan növeli bennünk a hitet, ha a karizmákkal élünk.

A Szentlélek az, aki minket cselekvésre késztet, de az Úr tiszteletben tartja szabadságunkat. Így van ez a próféciákkal is. Ha megfogan szívünkben egy prófécia, szabadon választhatunk, kimondjuk-e, továbbadjuk-e vagy sem. Szent Pál úgy fogalmaz ezzel kapcsolatban, hogy kioltjuk a Szentlelket, amennyiben a Tőle kapott sugallatot nem adjuk tovább, nem mondjuk ki.

Egy alkalomal ötszázan voltunk együtt Rómában a karizmatikus megújulás vezetői közül a világ minden tájáról. Egyik este egy jugoszláviai vezető arra kért minket, imádkozzunk a Jugoszláv Egyházért. Azt mondta, hogy a kommunista rendszer miatt nincsen cselekvési szabadságuk, ezért beteg az egyház. Ez *1981. májusában* volt. Leült egy székre és kérte, nyújtsuk ki föléje kezünket, így imádkozzunk a Jugoszláv Egyházért. Egész csoportunk együtt könyörgött egyházuk igehirdető szabadságáért. Miután Tomislav atya fölött imádkoztunk, erős sugallatot éreztem szívemben és kimondtam anélkül, hogy a konzekvenciákat ismertem volna: *„Ne féljetek, elküldöm nektek Anyámat!"* Így hangzott a prófécia, és 1981. május 6-a volt... Ezév június 24-én jelent meg a Szűzanya Medjugorében. A spliti érsek később egyszer azt mondta nekünk, hogy a Szent Szűz többet tett a hit megújulásáért Jugoszláviában, mint az összes pap 40 év alatt.

Valóban csodálatos látni, hogyan újul meg a hit Jugoszláviában! 1984-ben, amikor Medjugorjében jártam, letartóztattak engem, mivel túl sok ember jött össze. (Itt, Ausztriában nem áll fenn annak a veszélye, hogy letartóztassanak!) Belgrádban azt mondták a rendőrök, hogy felforgattam a közéletet, mivel a harmadik este 14 ezren voltunk, veszélyeztetem Jugoszlávia nyugalmát.

És hogyan alakult mostanra a helyzet? Szeptember elején ujra Jugoszláviában jártam, Ljubljánában, és most nem tartóztattak le, sőt, a *város polgármestere üdvözölt* szívélyesen a lelkigyakorlat első napján. Sok előítélet dől most meg ott, ahogyan a berlini fal leomlott. Isten népe imájának gyümölcsei azok, amelyeket most láthatunk. Ma délután Szűz Máriáról, a karizmatikus élet példaképéről fogok beszélni, a Szentlélekben való élet példaképéről.

Testvéreim! Örvendezzünk, hiszen Jézus megkezdte egyháza megújítását, hogy Új Pünkösddel ajándékozzon meg minket. Sokan az imádkozás gyümölcsének tekintik a most végbemenő változásokat. A Szűzanya Medjugorjében azt kéri tőlünk, imádkozzunk, s láthatjuk ennek az imának gyümölcseit.

Fatimában a Szűzanya megjósolta, hogy Oroszország meg fog térni és ez a jóslat napjainkban teljesedik be. Jézus emberek közvetítésével tudtul adta nekünk, hogy egy Új Pünkösdöt élünk majd meg, és ez a Pünkösd most van kiteljesedőben. Sámuel első könyvében olvashatjuk: „Akkor az Úr lelke száll rád, úgy-

hogy te is prófétai hevületbe esel és más emberré változol" (1 Sámuel 10,6).

Ugyanez történik, amikor a Szentlélek-keresztséget megtapasztaljátok. És „prófétai hevületbe esel és más emberré változol." Olyan változás ez életünkben, mely akkor következhet csak be, ha Jézust tesszük meg életünk urává és életünket a Szentlélek kezébe helyezzük. Ezzel az imának új ízére érezhetünk majd rá és képessé válunk az Úr szavának a Biblia általi jobb megismerésére. És a Szentlélek lassan osztogatni kezdi karizmáit Isten népe közt. Kegyelmi adományok ezek, melyek a közösség szolgálatára és az evangélizációra adatnak. A Szentlélek Isten országának hirdetésére ösztönöz minket. Így leszünk lépésről lépésre részesei annak az új evangélizációnak, melyről a Szentatya beszél: „Egy új evangélizációra van szükségünk: egy hevületében, módszereiben, kifejezésmódjában alapvetően új evangélizációra."

(Magyarra fordította Harmatné Scheller Katalin)

Minden kedves Olvasónknak áldott, szent karácsonyt és kegyelmekben gazdag boldog új esztendőt kívánunk!

Marana Tha Szerkesztősége

Szent Gellért Egyházi Kiadó

20,– Ft.

„Csak” Istennek élt!...

Erőtér

Lelkiismeretvizsgálat az evangélium szerint

Csillagszóró

Könyvismertetés

Mit jelent az „újra-evangélizálás”?

„Jézus él”

MARANA THA – EVANGÉLIZÁCIÓS FOLYÓIRAT

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

A szerkesztőség címe: Katona István

Budapest, 1053. Károlyi M. u. 2.